

Arrest

nr. 347 208 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL GUERTIT
Rue du Tombay 90
4030 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2019 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) nam op 15 april 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing van de CGVS werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 261 339 van 29 september 2021.

Verzoeker diende op 4 oktober 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 oktober 2023 nam de CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.

Op 4 december 2023 diende verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 juli 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 juli 2024. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2023 werd ingediend door :

*M. G., A. L. (R.R.: (...))
nationaliteit: El Salvador
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 26.10.2023 met een beslissing tot ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en elf maanden voor de eerste en 22 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in El Salvador, waar de veiligheidssituatie onhoudbaar zou zijn, waarbij hij uitgebreid verwijst naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou vrezen voor zijn leven of dat hijzelf specifiek geraakt zou worden door deze omstandigheden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De uitgebreide verwijzing naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken kan evenmin weerhouden worden daar dit advies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is dan ook niet van toepassing van betrokkene die over de El Salvadoraanse nationaliteit beschikt. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Tenslotte wijzen we er nog op dat de commissarisgeneraal tot twee maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar El Salvador. In beide beslissingen werd onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador op de situatie van betrokkene. Het feit dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar El Salvador maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat het reisadvies voor El Salvador meldt het in het algemeen veilig is om naar El Salvador te reizen, mits het respecteren van de gebruikelijke voorzorgsmaatregelen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al vier jaar in België zou verblijven, dat hij hier goed geïntegreerd zou zijn, dat hij hier Franse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij hier tewerkgesteld was, dat hij hoger opgeleid zou zijn, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij een bewijs van inschrijving ziekteverzekering voorlegt evenals een bewijs van inschrijving Franse taallessen, een deelcertificaat Frans, zijn arbeidsovereenkomst en bijhorende loonfiches en drie getuigenverklaringen)

kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 04.12.2023 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 04.10.2023 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)”

Op 5 juli 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

*naam : M. G.
voornaam : A. L.
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : El Salvador*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/10/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 29/10/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

*Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.
Gezins- en familieleven*

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 04/07/2024 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallende in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 12/11/2019 en 04/10/2023 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Op 16 september 2024 brengt verzoeker, zonder hiertoe te zijn uitgenodigd, een document getiteld "reacties op de door de wederpartij afgegeven observatienota's volgens artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet" ter kennis van de Raad. Verzoeker voegt bij dit processtuk een foto en een aantal Spaanstalige niet-vertaalde afschriften van WhatsApp-gesprekken toe.

De Raad merkt ambtshalve op dat de procedure van inquisitoriale aard is, waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtspleging inzake de louter schriftelijke procedure regelt, luidt als volgt:

"§1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De Raad merkt in de eerste plaats op dat artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de neerlegging van een processtuk getiteld "reacties op de door de wederpartij afgegeven observatienota's". Daarnaast werd verzoeker – voorafgaand aan het indienen van dit stuk – niet door de griffie verzocht om een

nieuw processtuk waarin hij zijn repliek op de nota met opmerkingen van verweerder uiteenzet, in te dienen. Gelet op het voorbarig karakter van het ingediende processtuk, alvorens uitspraak van de Raad over de toepassing van artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet, wordt dit processtuk en de stukken die eraan zijn toegevoegd ambtshalve uit de debatten geweerd.

Verder voorziet het procedurereglement van de Raad niet in de mogelijkheid tot het neerleggen van bijkomende stukken nadat het verzoekschrift is ingediend. Bijgevolg dienen de stukken die niet door het procedurereglement voorzien zijn, zoals in casu de bijkomende stukken die werden toegevoegd aan het door verzoeker ingediende processtuk getiteld *“reacties op de door de wederpartij afgegeven observatienota’s”* en die niet op vraag van de Raad werden neergelegd, in principe uit de debatten te worden geweerd.

Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op artikel 8 van het procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen bepaalt: *“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”* De bijkomende stukken die verzoeker bij wijze van het nieuwe processtuk aan de Raad wenst voor te leggen, zijn opgesteld in de Spaanse taal en zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de Raad er geen rekening mee kan houden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overwegende dat de wederpartij stelt dat verzoeksters aanvraag tot regularisatie van haar verblijfsstatuut niet-ontvankelijk is op grond dat de aangevoerde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen die de indiening van haar aanvraag 9bis in België en niet in haar land van herkomst rechtvaardigen;

Overwegende dat de Raad van State het probleem met betrekking tot het begrip uitzonderlijke omstandigheden heeft opgelost en het als volgt heeft gedefinieerd:

“Onder buitengewone omstandigheden moet worden verstaan elke omstandigheid die een vreemdeling in België belet zich tijdelijk naar zijn land van herkomst te begeven om er de formaliteiten te vervullen die nodig zijn om een aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen” (c. in het bijzonder CE, 19 oktober 1988, arrest 97.528);

Er is ook geoordeeld (zie R.S., 9 april 1998, Ruling 73.025 RDE 1998 n°97 p.69 en CE, 10 april 1998 RDE, 1998, n°97 p.73) dat de “uitzonderlijke omstandigheden” bedoeld in lid 3 van artikel 9 echter geen gevallen van overmacht mogen vormen (CE 12 maart 2004, Ruling 129.228 RDE n°127 2004 p.68-70).) dat de “uitzonderlijke omstandigheden” bedoeld in lid 3 van artikel 9 echter geen gevallen van overmacht vormen (R.S. 12 maart 2004, Ruling 129.228 RDE n°127 2004 p.68-70, CE, 9 december 2002, Ruling 113.427 APM, februari 2003 p.20 en CE 8 februari 2002, Ruling 103.410 RDE n°117,2002,p.136);

“Het is zelfs niet noodzakelijk dat de omstandigheden onvoorzienbaar zijn en het is zelfs niet uitgesloten dat zij gedeeltelijk voortvloeien uit het gedrag van de persoon die zich erop beroept, mits dit gedrag blijkt geeft van normale voorzichtigheid en zorgvuldigheid en niet lijkt te gaan om een opzettelijke manoeuvre die bedoeld is om de betrokkene in geval van repatriëring in een moeilijke situatie te brengen” (R.S., 3 oktober 2001, uitspraak 99. 424 en R.S., 1 april 2004, Ruling n°130.055,RDE n°128,2004, p187-190);

In het algemeen is de afwijking van artikel 9 bis, lid 3, specifiek aangepast voor “alarmerende situaties die een humane behandeling vereisen”;

Ten slotte werd geoordeeld “dat het uitzonderlijke karakter van de door een vreemdeling aangevoerde omstandigheden door de autoriteiten in elk individueel geval moet worden onderzocht. Wanneer wordt aangenomen dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden, onderzoekt de minister of zijn Gedelegeerde onderzoeken of de door de betrokkene aangevoerde redenen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning gegrond zijn.

Dat het onderzoek van de aanvraag op beide aspecten, dat van de ontvankelijkheid en dat van de gegrondheid, in geen geval uitsluit dat een feit zowel een buitengewone omstandigheid is op grond waarvan de aanvraag in België kan worden ingediend, als een reden die de toekenning van een verblijfsvergunning rechtvaardigt" (R.S., arrest nr. 73.025 van 9 april 1998);"

De Raad van State was vervolgens van mening dat, om te kunnen spreken van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9, lid 3, aan de volgende elementen moest worden voldaan:

- Materiële moeilijkheden (scholing van de kinderen : R.S., 20 juni 2000, nr. 80076; opleiding, afwezigheid op een Belgische diplomatieke post R.S..73013, 7 april 1998);*
- Politieke moeilijkheden of moeilijkheden die verband houden met de situatie in het land van herkomst (R.S., 93 860, 6mars 2001) ;*
- Psychologische moeilijkheden (posttraumatische stress in verband met de situatie in het land van herkomst)*
- Emotionele moeilijkheden (in verband met het bestaan van familiebanden: R.S. n°100 587 ; C.E, 20 june 2000, n°88076);*
- Juridische moeilijkheden (R.S., nr. 75 896, 23 september 1998).*

Dat dit soort redentering moet worden aangepast aan de situatie van de aanvrager;

Dat verzoekster zich nooit opzettelijk in een moeilijke situatie heeft gebracht om haar terugkeer naar haar land van herkomst te verhinderen door zich te beroepen op uitzonderlijke omstandigheden;

Dat verzoekster oprecht is in haar verklaringen aan het CGVS of in het kader van haar aanvraag 9bis, wanneer zij volhoudt te vrezen voor haar leven in het land van herkomst en in geval van terugkeer, het rapport van het CGVS van 15 juli 2019 is hiervan het bewijs.

Dat verzoekster in feite het land van herkomst heeft moeten verlaten om bescherming te zoeken en veilig te zijn voor haar leven ;

dat de goede trouw en de oprechtheid van verzoekster zeker kunnen worden afgeleid uit het feit dat zij, zodra zij haar inschrijvingsbewijs had verkregen, een baan is gaan zoeken om in haar levensonderhoud te voorzien en om de overheid niet tot last te zijn en/of van het systeem te profiteren, ook al had zij recht op het leefloon tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag, die door het CGVS ontvankelijk werd verklaard;
dat hoewel de gronden voor haar asielaanvraag bij gebrek aan bewijs niet gegrond werden bevonden, dezelfde gronden kunnen worden ingeroepen in het kader van een 9bis-verzoek en humanaan kunnen worden behandeld;

Dat het doel van artikel 9bis, dat humanitair is, verschilt van het doel van het Verdrag van Genève in het kader van de asielaanvraag, dat van de asielzoeker eist dat hij de feiten bewijst die hij ter ondersteuning van zijn aanvraag aanvoert;

Dat de 9bis-aanvraag met menselijkheid moet worden behandeld, dat is het doel van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980n flexibiliteit bij de behandeling van de 9bis-aanvraag is de regel;

Dat aan verzoekster dus niet kan worden tegengeworpen dat de feiten aangevoerd in het kader van haar asielaanvraag ongegrond werden geacht door het CGVS en bijgevolg, volgens de administratie, niet kunnen dienen als basis voor haar 9bis-aanvraag;

Dat de aanvraag 9bis ontvankelijk en gegrond kan worden verklaard, zelfs indien de elementen die in het kader van de asielaanvraag werden aangevoerd, niet worden aangetoond door de asielzoekster;

Dat verzoekster sinds 2019 onafgebroken in België verblijft, meer dan 4 jaar dus, en dat een lang verblijf volgens de rechtspraak van de Raad van State uitzonderlijke omstandigheden vormt die voor verzoekster doorslaggevend zijn;

dat als gevolg van dit lange verblijf door verzoeker echte banden in het Koninkrijk zijn gecreëerd, verschillende getuigenissen aan het dossier zijn toegevoegd en in de bestreden beslissing niet correct zijn beoordeeld;

Dat deze getuigen collega's zijn en verzoeker perfect kennen; dat zij bij hun getuigenis ook een kopie van hun identiteitskaart hebben gevoegd;

dat de administratie aan deze getuigenverklaringen geen enkele juridische waarde heeft gehecht;

dat het lange verblijf van 4 jaren wijst op een onmogelijkheid om terug te keren aangezien verzoekster geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst, dat zij haar sociale en culturele omgeving heeft gecreëerd in België waar zij een baan had en een inkomen ontving, dat een terugkeer naar het land van herkomst moreel en financieel onmogelijk is;

dat de onmogelijkheid in casu van psychologische en financiële aard is;

dat deze factoren, die zich hebben voorgedaan terwijl verzoekster in België verbleef, een onoverkomelijke onmogelijkheid vormen die verzoekster belet naar haar land van herkomst terug te keren om daar een verblijfsvergunning 9bis aan te vragen;

dat bovendien de wachttijd in het land van herkomst niet vooraf kan worden bepaald en jaren kan duren in een land waar verzoekster voor haar leven vreest en waar zij geen inkomen zal hebben om haar verblijf te bekostigen; wetende dat haar land van herkomst onder het juk van een noodtoestand verkeert die de grondrechten van zijn onderdanen niet eerbiedigt.

Daarnaast bestaat ook het risico dat de verblijfsaanvraag in het land van herkomst niet succesvol is;

Dat een langdurig verblijf in België de toepassing van artikel 8 V.B.R.M. rechtvaardigt;

Dat verzoeker al 4 jaar een gezinsleven leidt op Belgisch grondgebied;

Dat dit gezinsleven wordt beschermd door artikel 8 V.B.R.M. en dat een gedwongen terugkeer een schending van deze tekst kan vormen, waaruit kan worden afgeleid dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden;

Dat het argument gebaseerd op artikel 3 V.B.R.M. ook gegrond is, aangezien eiseres prima facie bewijs heeft geleverd in het kader van haar asielaanvraag, in het bijzonder met betrekking tot de bedreigingen die Bende 18 heeft ondergaan, evenals de instelling van een noodtoestand gedurende een lange periode, waaruit de daadwerkelijke afwezigheid blijkt van een staat die de rechten en individuele vrijheden van zijn burgers respecteert;

Dat ten onrechte geen rekening is gehouden met verzoeksters wettelijke verblijfplaats op Belgisch grondgebied, hoewel haar verblijfplaats van goede kwaliteit was; verzoekster was immers niet afhankelijk van de overheid en zij werkte om in haar levensbehoeften te voorzien;

dat de Belgische autoriteiten verzoeksters verblijfssituatie streng hebben beoordeeld;

Deze strengheid vormt een kennelijke schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht;

verzoeksters aanvraag niet flexibel is onderzocht, hoewel zij tijdens haar verblijf in België blijf had gegeven van sociale en culturele integratie

dat in de bestreden beschikking geen rekening is gehouden met verzoeksters sociale, economische en gezinssituatie en met de gevolgen die onevenredig kunnen zijn voor haar privéleven in verband met de noodzaak om het immigratierecht toe te passen in geval van verwijdering;"

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uitleg van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zonder uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder motiveert voor elk van de aangevoerde elementen ook waarom hij tot deze vaststelling is gekomen. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeker betwist dit niet, noch ontkent hij dat zijn volgend verzoek om internationale bescherming door de CGVS op 24 oktober 2023 niet-ontvankelijk werd verklaard.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoeker geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoeker is het oneens met deze beoordeling.

In de eerste plaats argumenteert verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar El Salvador omdat zijn leven aldaar in gevaar is. Dit heeft hij ook uiteengezet in het kader van zijn twee verzoeken om internationale bescherming. Hij benadrukt dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten uit vrees voor zijn eigen leven. Verzoeker stelt dat *“het rapport van het CGVS van 15 juli 2019”* hiervan het bewijs vormt.

Dienaangaande wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 01.10.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 26.10.2023 met een beslissing tot ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en elf maanden voor de eerste en 22 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in El Salvador, waar de veiligheidssituatie onhoudbaar zou zijn, waarbij hij uitgebreid verwijst naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Verzoeker beperkt zich echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou vrezen voor zijn leven of dat hijzelf specifiek geraakt zou worden door deze omstandigheden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De uitgebreide verwijzing naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken kan evenmin weerhouden worden daar dit advies bedoeld is voor toeristische reizen. Dit advies is dan ook niet van toepassing van betrokkene die over de El Salvadoraanse nationaliteit beschikt. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Tenslotte wijzen we er nog op dat de commissaris-generaal tot twee maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar El Salvador. In beide beslissingen werd onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador op de situatie van betrokkene. Het feit dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar El Salvador maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat het reisadvies voor El Salvador meldt het in het algemeen veilig is om

naar El Salvador te reizen, mits het respecteren van de gebruikelijke voorzorgsmaatregelen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoeker heeft ingediend, blijkt dat hij ten aanzien van de CGVS gewag maakte van financiële bedreigingen en afpersing door ‘bende 18’ in El Salvador. Omwille van de bedreigingen vanwege deze bende zou verzoeker zijn herkomstland hebben verlaten. In zijn beslissing van 15 april 2021 heeft de CGVS echter geoordeeld dat verzoeker de door hem beweerde vluchtaanleiding niet aannemelijk heeft kunnen maken. De CGVS besluit dat verzoeker *“niet aannemelijk [heeft] gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*. Ook legde verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verschillende nieuwsartikelen voor die wijzen op de bende-gerelateerde misdaad in El Salvador. Daarentoest stelt de CGVS in zijn beslissing van 15 april 2021 vast dat deze nieuwsberichten enkel verwijzen naar een algemene situatie en geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke problemen. De beslissing van de CGVS waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werden geweigerd, werd inmiddels bevestigd door de Raad en is dus definitief geworden.

In zijn humanitaire verblijfsaanvraag van 4 december 2023 voert verzoeker wederom aan dat hij niet kan terugkeren naar El Salvador. Hij voert het volgende aan: *“le requérant craint de s'exposer aux dangers en cas de retour au Salvador dans les conditions actuelles d'insécurité dans son pays. À propos ce pays, sur le site du Service Public Fédéral des Affaires étrangères, il est publié ce qui suit: [...] L'information officielle ci-avant montre que le requérant ne pourrait retourner dans son pays sans exposer sa vie ou sa sécurité au danger”*.

Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing op pertinente wijze vast dat enerzijds het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken bedoeld is voor toeristische reizen en niet van toepassing is op verzoeker, die zelf over de Salvadoraanse nationaliteit beschikt; en anderzijds dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar louter algemene informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in El Salvador zonder deze informatie toe te passen op zijn eigen situatie of zonder bewijzen voor te leggen dat hij persoonlijk zou vrezen voor zijn leven of hijzelf specifiek geraakt zou worden door deze omstandigheden bij terugkeer naar El Salvador. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid dat hij hierbij ook verwijst naar de weigeringsbeslissing van de CGVS. Zijn vluchtrelaas werd reeds door de CGVS onderzocht, die naderhand tot de conclusie kwam dat verzoeker wel degelijk veilig kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Hiermee wordt de algemene bewering van verzoeker dat hij omwille van de algemene veiligheidssituatie in El Salvador niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Met zijn louter algemeen betoog, waarbij hij blijft volharden in zijn vluchtmotieven en stelt oprecht overtuigd te zijn van het feit dat zijn leven in El Salvador in gevaar is, kan verzoeker de pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Er blijkt niet dat de beoordeling gemaakt door verweerder is gebaseerd op een onjuiste feitenvinding of blijkt geeft van een onzorgvuldige beoordeling van de gegevens van de zaak. Volledigheidshalve kan nog worden gewezen op hetgeen in artikel 9bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt bepaald:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;”

De vluchtmotieven die verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, worden door de CGVS verworpen omdat ze niet geloofwaardig zijn. Verzoeker kan zich krachtens de voormelde bepaling dan ook niet dienstig beroepen op dezelfde vluchtmotieven in het kader van zijn navolgende humanitaire verblijfsaanvraag. Hij kan verder niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat het hem niet kan worden tegengeworpen dat hij de feiten die hij heeft aangevoerd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en die ongegrond werden bevonden door de CGVS, opnieuw aanhaalt als buitengewone omstandigheden in de verblijfsaanvraag die hij heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou hij de gronden voor zijn asielaanvraag, die bij gebrek aan bewijs ongegrond werd bevonden door de CGVS, opnieuw dienstig kunnen aanvoeren in het kader van een verblijfsaanvraag die hij heeft ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast bemerkt de Raad dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM – waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert – vereist dat hij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In feite weerspiegelt het verzoekschrift louter de elementen die verzoeker reeds heeft aangehaald in het kader van zijn beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van de CGVS. De Raad dient op te merken dat, in het kader van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, er reeds onderzoek werd uitgevoerd in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die overeenstemmen met artikel 3 van het EVRM. Uit deze procedure blijkt dat er geen reden was om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker toont niet aan waarom deze elementen in het kader van de voorliggende verblijfsaanvraag opnieuw beoordeeld dienen te worden, noch legt hij nieuwe concrete elementen voor waaruit kan blijken dat hij een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar El Salvador.

Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn verblijf van vier jaar in België en de integratie die hij in die periode heeft opgebouwd. Hij benadrukt dat hij een tewerkstelling in België heeft gezocht, ondanks dat hij recht had op een leefloon tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij stelt hechte banden in België te hebben aangeknoopt, hetgeen wordt ondersteund door verschillende getuigenverklaringen waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker betoogt nog dat hij zijn sociaal en cultureel leven in België heeft opgebouwd en hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar El Salvador zou omwille van morele en financiële redenen dan ook onmogelijk zijn.

In de eerste bestreden beslissing concludeert verweerder dat de door verzoeker aangevoerde elementen inzake lang verblijf en zijn integratie in België – met name zijn verblijf van vier jaar in het Rijk; zijn goede integratie; het feit dat hij Franse taallessen heeft gevolgd en een deelcertificaat Frans heeft behaald; dat hij in België tewerkgesteld was; dat hij onmiddellijk opnieuw aan de slag zou kunnen gaan; dat hij verschillende getuigenverklaringen heeft voorgelegd en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt – niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien deze elementen tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag behoren en in de ontvankelijkheidsfase niet worden onderzocht. Dit motief is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in zijn specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

In zoverre verzoeker met zijn betoog het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wenst te maken, merkt de Raad het volgende op.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van het nemen de bestreden beslissingen. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16

december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot het feit dat hij Franse taallessen heeft gevolgd; dat hij in België gewerkt heeft; dat hij al vier jaar in het Rijk verblijft en er sociale en culturele banden heeft aangeknoopt. Uit het administratief dossier blijkt dat hij ter ondersteuning van deze sociale banden twee getuigenverklaringen heeft voorgelegd. Er kan, gelet op de beschikbare informatie, worden geconcludeerd dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale of economische banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. De Raad stelt vast dat verzoeker noch in zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in zijn verzoekschrift meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van deze bepaling aanvoeren.

Waar verzoeker nog stelt dat de wachttijd in het land van herkomst voor de behandeling van zijn verblijfsaanvraag aldaar niet op voorhand kan worden bepaald en dit eventueel jaren zou kunnen duren, bemerkt de Raad dat verzoeker de behandeldingsduur van een aanvraag via de bevoegde Belgische post in het land van herkomst niet als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag van 4 december 2023 waardoor hij niet redelijkerwijs kan verwachten dat verweerder in de eerste bestreden beslissing uitgebreid motiveert omtrent de duurtijd van de verblijfsaanvraag ingediend via de reguliere procedure in het land van herkomst. Daarnaast moet erop worden gewezen dat niet wordt aangetoond waarom het feit dat het onderzoek van een verblijfsaanvraag die werd ingediend met toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet enige tijd in beslag neemt, op zich reeds als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Het gegeven dat de Belgische administratie over een bepaalde behandelingstermijn beschikt om de ingediende verblijfsaanvraag te onderzoeken, valt redelijkerwijs te verwachten en impliceert op zich niet dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar El Salvador en er aldaar via de reguliere procedure dergelijke verblijfsaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur blijkt niet.

Verzoeker zet geen concreet verweer uiteen ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing blijft dan ook overeind.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN